

Sygn. akt V Kz 532/17

POSTANOWIENIE

Dnia 26 lipca 2017 roku

Sąd Okręgowy w Łodzi, V Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia S.O. Zbigniew Mierzejewski

Protokolant: sekr. sąd. Dorota Lerka

przy udziale prokuratora Katarzyny Klimczak

po rozpoznaniu w sprawie T. J.

oskarżonego o czyn z art. 207 § 1 k.k. i inne

zażalenia wniesionego przez obrońcę oskarżonego

na postanowienie Sądu Rejonowego w Brzezinach z dnia 24 maja 2017 roku w sprawie sygn. akt II K 424/15

w przedmiocie zastosowania środka zapobiegawczego w postaci nakazu opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzoną

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanawia:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 24 maja 2017 roku Sąd Rejonowy w Brzezinach orzekł o zastosowaniu wobec oskarżonego T. J. środka zapobiegawczego w postaci nakazu opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzoną A. J. na okres 3 miesięcy, tj. do 21 sierpnia 2017 roku.

Postanowienie Sądu Rejonowego zaskarżyła w całości zażaleniem obrońca oskarżonego zarzucając zaskarżonemu orzeczeniu obrazę przepisu art. 249 § 1 k.p.k. w zw. z art. 275a §1 k.p.k. i art. 275 § 2 k.p.k. poprzez bezzasadne przyjęcie, iż zastosowanie nakazu opuszczenia lokalu mieszkalnego jest uzasadnione z uwagi na konieczność zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania, jak również błędne przyjęcie dużego prawdopodobieństwa popełnienia czynów zabronionych przez oskarżonego, w sytuacji w której w zebranych dotychczas materiale dowodowym brak jest podstaw do przyjęcia, iż T. J. dopuścił się zarzucanych mu czynów, a w szczególności wątpliwości budzi treść zeznań pokrzywdzonej w aspekcie jej zachowania i motywów działania, która pozostaje z oskarżonym w konflikcie na tle majątkowym.

W konkluzji zażalenia obrońca oskarżonego wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia, ewentualnie o jego zmianę i zastosowanie środka zapobiegawczego w postaci dozoru policji i nakazu poprawnego zachowania się wobec pokrzywdzonej A. J..

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Zażalenie obrońcy oskarżonego nie jest zasadne.

W pierwszej kolejności stwierdzić należy, że Sąd I instancji prawidłowo przyjął, iż spełnione są przesłanki uzasadniające stosowanie wobec oskarżonego środka zapobiegawczego w postaci nakazu opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzoną.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy wskazuje na wysokie prawdopodobieństwo popełnienia przez oskarżonego zarzucanych mu czynów zabronionych w myśl przesłanki ogólnej stosowania środków zapobiegawczych określonej w przepisie art. 249 § 1 k.p.k., o czym świadczą zeznania pokrzywdzonej oraz pozostałych domowników, a także treść dokumentacji lekarskiej potwierdzająca doznane przez pokrzywdzoną obrażenia ciała.

Ocena ta dokonywana jest wyłącznie na użytek stosowania środków zapobiegawczych, gwarantujących prawidłowy przebieg postępowania karnego, zaś ostatecznej oceny dowodów dokona sąd w wyroku kończącym postępowanie.

Sąd Rejonowy odwołując się do relacji pokrzywdzonej oraz składanych przez nią kolejnych zaświadczeń lekarskich wskazujących na stwierdzone u niej obrażenia ciała trafnie uznał, iż zachodzi uzasadniona obawa, że oskarżony ponownie popełni przestępstwo z użyciem przemocy na jej szkodę, w aspekcie przesłanki stosowania środka zapobiegawczego z art. 275a § 1 k.p.k.

W tym kontekście Sąd Rejonowy słusznie wskazał, że oskarżony pomimo trwającego postępowania karnego nie powstrzymywał się od nagannych zachowań wobec pokrzywdzonej.

W realiach procesowych sprawy środek zapobiegawczy w postaci nakazania opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzoną jest niewątpliwie niezbędny dla zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania oraz ochrony pokrzywdzonej. Powyższej oceny w żaden sposób nie podważa argumentacja obrońcy oskarżonego, która pomija te elementy zachowania oskarżonego wskazując na jedynie na majątkowe źródło konfliktu pomiędzy oskarżonym, a pokrzywdzoną, nie odnosząc się w żaden sposób do wykazanych zaświadczeniami lekarskimi obrażeń ciała pokrzywdzonej.

Sąd Okręgowy nie uznał za zasadny wniosku zażalenia obrońcy o zmianę orzeczonego środka zapobiegawczego na dozór policji, gdyż środek ten, w razie dalszego zamieszkiwania oskarżonego z pokrzywdzoną w jednym lokalu mieszkalnym, nie byłby w stanie w sposób właściwy zabezpieczyć pokrzywdzonej przed agresywnymi zachowaniami ze strony oskarżonego.

Mimo merytorycznej trafności wydanego orzeczenia należy jednak wskazać, że Sąd Rejonowy orzekając o zastosowaniu środka zapobiegawczego naruszył przepis art. 249 § 3 k.p.k. ustanawiający wymóg przesłuchania oskarżonego przed zastosowaniem wszelkich środków zapobiegawczych, w tym wymienionego w art. 275 a § 1 k.p.k.

Jedynymi wypadkami, w których możliwe jest odstępianie od przesłuchania oskarżonego są sytuacje, gdy oskarżony ukrywa się lub jest nieobecny w kraju.

W przedmiotowej sprawie takie sytuacje nie zachodziły. Mimo tego, po złożeniu przez pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej w dniu 23 maja 2017 r. wniosku o zastosowanie wobec oskarżonego środka zapobiegawczego Sąd Rejonowy nie wyznaczając posiedzenia, nie zawiadamiając stron, w dniu 24 maja 2017 r. wydał zaskarżone postanowienie. Mimo, że, jak należy przypuszczać, powodem takiego postępowania była chęć szybkiego zapewnienia pokrzywdzonej bezpieczeństwa, to postępowanie takie nie było ani zgodne z treścią przepisu art. 249 § 3 k.p.k., ani racjonalne w kontekście wyznaczenia na dzień 29 maja 2017 r. rozprawy, na którą oskarżony został wezwany i stawił się. Nie było zatem żadnych przeszkód, aby wniosek pełnomocnika pokrzywdzonej rozpoznać na rozprawie przesłuchując uprzednio oskarżonego na podniesione we wniosku okoliczności, czyniąc tym samym zadość wymogowi z art. 249 § 3 k.p.k.

W przywołanym wyżej stanie faktycznym należy wszakże stwierdzić, że stwierdzona przez sąd odwoławczy obraza przepisów postępowania karnego wyjątkowo nie mogła mieć i nie miała wpływu na treść orzeczenia, gdyż oskarżony i jego obrońca mogli odnieść się do wydanego postanowienia w trakcie rozprawy w dniu 29 maja 2017 r., a z treści

złożonych wówczas wyjaśnień oskarżonego nie wynikały żadne okoliczności mogące wpłynąć na odmienną ocenę trafności orzeczonego środka zapobiegawczego.

Z uwagi na powyższe Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie.